

færlig Lovgivning for Limfjorden, indeholdende en stor Række Forbuds- og andre meget detaillerede Bestemmelser, vilde man dog meget fejle ved at tro, at der herved kunde høstes en Erfaring om saadannes Virkning og Betydning for Fiskeriet. Der foreskrives vel i Forordningen af 15de December 1750 under svære Straffe en Række Indskrænkninger, saasom bl. a. Forbud mod Brugen af alle andre Slags Kalle-vaad end Puls-vaad, og disse sidste maatte endda alene bruges af Harboøre- og Aggerfogns Beboere (ifølge Forordningen af 22de Juni 1661 dog ogsaa af de om Fjorden boende Underfaatter i Almindelighed) og kun i Tiden fra St. Hans til Bartholomæus Dag, hvorhos Forordningen i sin § 12 under Nr. 1—9 nævner en Række Bandede, i hvilke det forbødes overhovedet til nogen som helst Tid at fiske med Puls-vaaddene. Forordningen af 15de December 1750 bestod i over 100 Aar, men efter alle Vidnesbyrd blev Forordningen saa godt som slet ikke efterlevet.

Kommissionen af 1855 foreslog i sin Betænkning at indføre en søgaaende Kontrol i Limfjorden ved den paatænkte ny Lov, for at det ikke

„skal gaa med den, som med den ældre Fiskerilovgivning angaaende Limfjorden, at den i de fleste og vigtigste Henseender næsten bliver et dødt Bogstav“ (Rigsdagstidende 1857—58, Tillæg A., Sp. 239).

Kommissionen af 1865 anbefaler stærkt den ved Lov af 29de December 1857 indførte søgaaende Kontrol med den Motivering, at Loven uden samme

„vil efterhaanden mere og mere, som Loven af 1750, blive et dødt Bogstav“ (Rigsdagstidende 1866—67, Tillæg A., Sp. 950).

Regeringens daværende Fiskerikonulent Smidth udtaler sig i sin Betænkning af 1866 ligeledes for Bibeholdelsen af den i 1857 indførte søgaaende Kontrol og siger (l. c. Sp. 978), at den tidligere Kontrol

„formaaede før aldeles ikke at hindre Overtrædelserne, og det i den Grad, at jeg

ikke har truffet en eneste Fisker ved Limfjorden, som ikke har tilstaaet, at han næsten daglig overtraadte Loven.“

I en Afhandling af Fiedlers Nordist Tidsskrift for Fiskeri, 4de Aargang, Side 49, omtaler han, at det ogsaa utvetydig fremgaar af Kommissionsbetænkningen af 1850*), at Forordningen af 15de December 1750 i dens fleste og væsentligste Punkter ikke er bleven overholdt, men var bleven til saa at sige et dødt Bogstav. De forbudte Redskaber holdt sig, ligeledes de ulovlige Maffestørrelser, og der fiskebdes uhindret med dem til ulovlige Tider.

Der er saaledes Vidnesbyrd nok om, at af de 100 Aar, i hvilke Forordningen af 15de December 1750 bestod med dens mange Forbud og Indskrænkninger, derunder laasjede Bandede, kan man intet lære med Hensyn til disses Virkning, fordi Loven var bleven, som det hedder, et dødt Bogstav, hvis Forrifter ingen brød sig om. Nu komme vi imidlertid til Loven af 29de December 1857, der indførte en søgaaende Kontrol, som skulde sikre Lovens Overholdelse. Ogsaa denne Lov forbød alle andre Vaad end Puls- og Bøt-vaad samt tillod kun disses Brug fra 1ste Juni til 1ste September og laasjede en stor Del Bandede hele Aaret rundt. Paa denne Aarsning blev imidlertid allerede rettet og forandret ved Lov af 4de Januar 1861, og herpaa blev atter forandret ved Lov af 22de Marts 1867, som forlængede Tiden for Puls- og Bøtvaadsfiskeriet til at være fra den 15de Maj til 1ste Oktober og aldeles affastede de laasjede Bandede, idet Kommissionen af 1865, som alt ovenfor berørt, i sin Betænkning havde meddelt (Rigsdagstidende 1866—67, Tillæg A., Sp. 226), at den havde foretaget Prøvefiskerier med Kalle-vaad i laaset Band, hvorved den ikke havde kunnet erfare andet, end hvad ogsaa flere Fiskere havde paastaaet, at Fiskebestanden er den samme i laaset Band i det hele som

*) Denne Betænkning vidnes ikke at være trykt nogetsteds.